του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Συνεχής η στροφή σε αυταρχισμό – δικτατορία

Το φαινόμενο του φασισμού και της αυταρχικής Ακροδεξιάς εγγράφεται ως δυνατότητα διακυβέρνησης και διαχείρισης του αστικού κράτους και του καπιταλισμού. Αυτή η δυνατότητα είναι εγγενής στον ανταγωνιστικό ταξικό χαρακτήρα του καπιταλισμού και του κράτους του. Η δικτατορική μορφή του αστικού κράτους υστερεί έναντι της δημοκρατικής μορφής του, διότι αμβλύνει τη σχετική αυτοτέλειά του απ' την κυρίαρχη τάξη και την ανάγκη προβολής του κυρίαρχου αστικού συμφέροντος ως πανκοινωνικού συμφέροντος. Ανεξάρτητα απ' τη μορφή του πάντως το αστικό κράτος αποτελεί δικτατορία, απόλυτη κυριαρχία της αστικής τάξης, που με το μονοπώλιο της νόμιμης βίας περιφρουρεί τα συμφέροντά της.

Οι υποτελείς τάξεις σε περιόδους ανόδου των κινημάτων τους αποσπούν κατακτήσεις, οι οποίες αποτυπώνονται στο αστικό «κράτος δικαίου» που όμως ως κράτος ουδέτερο ή ως κράτος-σχέση αποτελεί νομικό και ιδεολογικό πλάσμα. Η δικτατορική τάση της κυρίαρχης αστικής τάξης ενισχύεται σε περιόδους βαθιάς οικονομικής και πολιτικής κρίσης. Αυτή η τάση δεν εκδηλώθηκε πρώτα στο στάδιο του ιμπεριαλισμού με το φασιστικό καθεστώς που επιβλήθηκε στην Ιταλία το 1922, τη ναζιστική δικτατορία (1933) και αρκετά ομόλογα καθεστώτα στην Ευρώπη.

Στρατιωτικές δικτατορίες επιβάλλονται και στην προοδευτική φάση της αστικής τάξης. Λίγα χρόνια μετά τη μεγάλη Γαλλική Επανάσταση εγκαθιδρύει στρατιωτική δικτατορία το 1799 ο Ναπολέων Βοναπάρτης ως ολοκλήρωση του αντεπαναστατικού Θερμιδόρ. Ακολουθεί η στρατιωτική δικτατορία που επιβάλλει ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης (1852). Ο Μπίσμαρκ την περίοδο 1878-90 επιβάλλει καθεστώς έκτακτης ανάγκης με επίκεντρο το νόμο «κατά των σοσιαλιστών». Μετά την ήττα της ναζιστικής Γερμανίας και των συμμάχων της επικρατεί ο

δυτικός ιμπεριαλισμός που πρεσβεύει την αρχή της αστικοδημοκρατικής διακυβέρνησης. Σταδιακά οι εναπομείνασες δικτατορίες καταργούνται ή ανατρέπονται. Υπάρχουν βέβαια και παλινδρομήσεις σε στρατιωτικά καθεστώτα (Ελλάδα, Τουρκία, Χιλή κ.α.). Στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού η σοβούσα διαρθρωτική κρίση (πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους, μακροχρόνιες υφέσεις, αναιμικές ανακάμψεις) η ιστορικών διαστάσεων κρίση του 2008, η στρατηγική αντιστάθμισης κυρίως με διεύρυνση του ποσοστού αποσπώμενης υπεραξίας οδηγούν στην εγκαθίδρυση του ολοκληρωτικού κοινοβουλευτισμού.

Προς αποτροπή και έλεγχο της ταξικής και πολιτικής κρίσης ο κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός καταφεύγει σε ακραίο αυταρχισμό, κατάχρηση της καταστολής, κατάργηση των βασικών πολιτικών και εργασιακών δικαιωμάτων. Ειδοποιός διαφορά με το φασιστικό καθεστώς παραμένει η διατήρηση της αστικής δημοκρατίας, αφυδατωμένης όμως απ' τα υποκατάστατά της (Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου). Ωστόσο, τα καθεστώτα αυτά εξασφαλίζουν την ώσμωση με το φασισμό και διά της ιδεολογίας και υλικά, μέσω των φασιστικών και ακροδεξιών κομμάτων με τα οποία οργανώνεται καταμερισμός εργασίας, όχι χωρίς προβλήματα.

Κράτος έκτακτης ανάγκης, φασιστικό κράτος, κοινοβουλευτική δικτατορία, μορφές του αυταρχικού αστικού κράτους

Η κοινοβουλευτική δικτατορία (ολοκληρωτικός κοινοβουλευτισμός) είναι κράτος έκτακτης ανάγκης. Δηλαδή, δεν θεσπίζεται ως ανώτερη κρατική μορφή σε μιαν αντίστοιχη μορφή κοινωνικής εξέλιξης. Υπάρχει όμως η εξής σημαντική διαφορά. Το κράτος έκτακτης ανάγκης αυτορίζεται ως παροδική μορφή και επαγγέλλεται την αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής ομαλότητας, όταν ακριβώς θεραπευτεί και παρέλθει η έκτακτη ανάγκη. Αυτή τη θέση υιοθετεί κατά κανόνα και η στρατιωτική δικτατορία που ορίζεται ως μεταβατικό καθεστώς. Απεναντίας, το κλασικό φασιστικό καθεστώς αυτορίζεται ως κρατικό μόρφωμα ανώτερο της αστικής δημοκρατίας, που την απαξιώνει σαν εκφυλισμένη πολιτική μορφή. Καταργεί επομένως τον κοινοβουλευτικό θεσμό, υποκαθιστώντας τον συχνά με ένα ελεγχόμενο και εκλεγόμενο συμβούλιο των τάξεων, φεουδαρχικού τύπου. Το φασιστικό καθεστώς είναι ανοιχτή στρατιωτική δικτατορία, άρση κάθε αντιπροσώπευσης, κατάργηση δικαιωμάτων και ελευθεριών, απόλυτη κυριαρχία της καταστολής. Η κοινοβουλευτική δικτατορία χαρακτηρίζεται από σχετική κυριαρχία της καταστολής, με διατήρηση του κελύφους της αστικής δημοκρατίας, του αστικού πλουραλισμού, ακόμη και αριστερών κομμάτων, της ελεύθερης δράσης των συνδικάτων, υπολειμμάτων ελευθερίας της έκφρασης. Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης συγκροτείται εντός της αστικής δημοκρατίας με μετατόπιση των μηχανισμών εξουσίας στην καταστολή. Στη στρατιωτική και φασιστική δικτατορία η

άρθρωση της εξουσίας στους μηχανισμούς καταστολής επιτελείται με την αναίρεση της αστικής δημοκρατίας. Στη στρατιωτική δικτατορία, με δηλωμένη πρόθεση αποκατάστασης της αστικής δημοκρατίας εξυγιασμένης όμως (η δημοκρατία στο γύψο, κατά τη ρήση του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου), ενώ απεναντίας η φασιστική δικτατορία εγκαθιδρύεται όχι ως παρενθετικό θεραπευτικό καθεστώς της αστικής δημοκρατίας αλλά ως αυτόνομο, ποιοτικά ανώτερο καθεστώς, που καταργεί και υπερβαίνει την αστική δημοκρατία και τις εκφυλιστικές (Κ. Σμιτ) παρενέργειές της. Ειδοποιό γνώρισμα των φασιστικών καθεστώτων είναι η έδρασή τους σε μαζικά κινήματα, σε ιδεολογία «υβριδική» που συγκαλύπτει τον άκρο συστημισμό της με δάνεια απ' την προλεταριακή ιδεολογία: Χαρακτηριστικό δείγμα ο όρος «εθνικοσοσιαλισμός», που υποτίθεται ότι εκφράζει την ισοδύναμη σύνθεση του εθνικού και του σοσιαλιστικού στοιχείου. Χρησιμοποιώντας τη φασιστική ιδεολογία και το φασιστικό κόμμα επιχειρούν μαζική διείσδυση και επίδραση στην αστική κοινωνία. Αξιοποιούν την αστική δημοκρατία για να κατακτήσουν την κρατική εξουσία, καταργώντας την, όταν εδραιωθούν. Αξιοποιούν την αστική νομιμότητα, αλλά και την τρομοκρατική και εγκληματική δράση (τάγματα εφόδου).

Έτσι, στις εκλογές της 31/7 και 6/11 του 1932 το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα κερδίζει την πλειοψηφία (37,4% και 33,1% αντίστοιχα). Τον Ιανουάριο του 1933 διορίζεται ο Αδ. Χίτλερ καγκελάριος απ' τον πρόεδρο Π. Φ. Χίντεμπουργκ. Μετά την προβοκάτσια του εμπρησμού του Ράιχσταγκ κηρύσσει τη Γερμανία σε κατάσταση πολιορκίας. Σε καθεστώς τρομοκρατίας πραγματοποιούνται εκλογές στις 5/3/1933. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα σε συνεργασία με το Εθνικό Λαϊκό Κόμμα κατακτά την απόλυτη πλειοψηφία (43,9% και 8% αντίστοιχα). Σε τρεις μήνες η αστική δημοκρατία καταργείται. Η βουλή αυτοκαταργείται, παραχωρώντας την πλήρη εξουσία στον Χίτλερ, ο οποίος πλέον μπορεί να κυβερνά χωρίς τη συναίνεση της Βουλής.

Καταργούνται τα γερμανικά κρατίδια, διαλύονται τα συνδικάτα, απαγορεύεται η λειτουργία των κομμάτων πλην του Εθνικοσοσιαλιστικού. Τα πογκρόμ κατά των Εβραίων και των κομμουνιστών αποκτούν μαζικό και συστηματικό χαρακτήρα. Ιδρύονται στρατόπεδα συγκέντρωσης και καταναγκαστικής εργασίας. Αν και το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα έχει εκδηλώσει απέχθεια προς την αστική δημοκρατία, οι αστικές δυνάμεις, οικονομικές, πολιτικές, στρατιωτικές, πολιτικές, προκειμένου να διασφαλίσουν και να επεκτείνουν την οικονομική και κρατική κυριαρχία της Γερμανίας συμπράττουν και προωθούν τον Χίτλερ στην εξουσία. Όπως έλεγε ο Μαρξ στην 18η Μπρυμαίρ, παραιτούνται απ' την εξουσία τους, για να τη σώσουν... Παρά τον άκρως ολοκληρωτικό και βίαιο χαρακτήρα του το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς έχει εδραία μαζική βάση και ηγεμονία μέχρι την αντιστροφή της έκβασης του πολέμου. Τα άλλα φασιστικά και φασίζοντα καθεστώτα του Μεσοπολέμου,

με μερική εξαίρεση το φασιστικό καθεστώς της Ιταλίας, δεν κατακτούν την ηγεμονία και την ενεργό συναίνεση, ουσιαστικά στηρίζονται στον στρατιωτικό αστυνομικό κατασταλτικό μηχανισμό και στη βίαιη (όχι απλώς απαγόρευση της πολιτικής δράσης) δίωξη των αντιφρονούντων. Η δημιουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης αποτελεί κοινή πρακτική αυτών των καθεστώτων. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει και η δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά (4η Αυγούστου 1936), που δεν κατακτά συναίνεση και ηγεμονία, λαϊκό έρεισμα, μαζική πολιτική βάση (κόμμα) παρά τη φίμωση της ελεύθερης έκφρασης, τη στρατιωτικοποίηση (ΕΟΝ) της νεολαίας και των συνδικάτων και τον σοβινιστικό μεγαλοϊδεατισμό του «Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού», συνέχεια υποτίθεται του αρχαιοελληνικού και του βυζαντινού πολιτισμού. Ιδιοτυπία του μεταξικού καθεστώτος αποτελεί το ότι δεν επιβάλλεται με στρατοκρατικό εγχείρημα, κινηματική τρομοκρατική δράση, αυτόνομη κοινοβουλευτική δύναμη, στοιχεία που εξασφάλιζε χαρακτηριστικά σε ενιαία ολότητα το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα της Γερμανίας. Η εξουσία που εξασφάλισε ήταν δοτή, με τη συνενοχή και ηττοπάθεια των αστικών κομμάτων. Στη Βουλή του 1936 ο Μεταξάς διέθετε μόνο επτά βουλευτές! Εξασφάλισε όμως ψήφο εμπιστοσύνης απ' τη Βουλή, την οποία αξιοποίησε αλά Χίτλερ, για να ανατρέψει μετά λίγους μήνες τον κοινοβουλευτισμό και να κηρύξει τη Δικτατορία της 4ης Αυγούστου με την έγκριση του βασιλιά Γεωργίου Β΄.

Η αστική δημοκρατία, το φασιστικό πολιτικό καθεστώς, το κράτος έκτακτης ανάγκης και οι διάφορες παραλλαγές τους έχουν διακριτότητα πολιτικής μορφής αλλά κοινότητα πολιτικής ουσίας. Ο τύπος όλων των παραλλαγών καθορίζεται απ' την κοινή για όλες τις μορφές ταξική δικτατορία του κεφαλαίου. Η κοινή ταξική ουσία του αστικού κράτους εξηγεί γιατί αυτές οι μορφές δεν είναι στεγανοποιημένες, αλλά αλληλεπιδρούν και αλληλοδιαπερνούν η μια την άλλη. Σε συνθήκες κρίσης, οικονομικής και πολιτικής, εντείνεται η ανάγκη του κεφαλαίου για ισχυρό κράτος και καταστολή. Μ' αυτή την έννοια, η κρίση του καπιταλισμού στον ελεύθερο ανταγωνισμό, σε συνθήκες ασταθούς ισορροπίας των ταξικών δυνάμεων, οδηγεί στη βοναπαρτική αστική δικτατορία. Η αντίστοιχη ταξική κατάσταση στη Γερμανία ωθεί τον Μπίσμαρκ σ' ένα πρώιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης με εστίαση στο νόμο εναντίον των σοσιαλιστών. Στην κρίση του μονοπωλιακού αστικού κράτους το κεφάλαιο αντιδρά αφενός με την εκτροπή της αστικής δημοκρατίας σε φασιστικό καθεστώς, αφετέρου στο κορπορατιστικό ρυθμιστικό κράτος. Κοινό τόπο και στις δύο εκδοχές αποτελεί το ισχυρό παρεμβατικό στην οικονομία και την κοινωνία κράτος.

Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό με τη διαρθρωτική και δομική κρίση, αν και στον τύπο και τη μορφή κράτους δεσπόζει η καταστολή, διατηρείται η εξωτερική μορφή του αστικού δημοκρατικού συστήματος. Ο **κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός** συγκροτείται με την εκτεταμένη απορρόφηση της νομοθετικής εξουσίας απ' την εκτελεστική εξουσία και την

κρατική γραφειοκρατία. Η γραφειοκρατία, ισχυρή σ' όλες τις αστικές κρατικές μορφές, ενισχύεται με την απορρόφηση εξουσιών απ' τα υπουργεία (κατάρτιση νόμων, θεσμός μόνιμων υφυπουργών μη αιρετών με θητεία υπερβαίνουσα την κυβερνητική θητεία). Όλες οι μορφές αστικού κράτους διαθέτουν σχετική αυτονομία έναντι της κυρίαρχης τάξης. Οι αυταρχικές μορφές αστικού κράτους διαμορφώνουν αντιφατική αυτονομία: Μειώνεται η αυτοτέλειά τους ως προς τα κυρίαρχα ταξικά συμφέροντα, τα οποία υπηρετούν πιστότερα αυξάνοντας το βαθμό εκμετάλλευσης των υποτελών. Αποκτούν όμως ισχυρότερη λειτουργική αυτονομία λόγω ενίσχυσης του ρόλου τους (παράδειγμα η ρυθμιστική παρέμβαση της κυβέρνησης των ΗΠΑ αλλά και της ΕΕ στην κρίση των τραπεζών). Η δικαιοσύνη χειραγωγείται χωρίς απώλεια της αυτονομίας. Το δικαιϊκό σύστημα (πολιτικά, κοινωνικά, εργατικά δικαιώματα) κολοβώνεται αλλά δεν καταργείται στο σύνολό του και ως σύστημα. Τα συστημικά κόμματα, αστικά και μικροαστικά, απεμπολούν τη σχετική αυτοτέλειά τους ως προς το κράτος, εξασφαλίζουν τη συνέχεια του κράτους και της πολιτικής του, περιορίζουν σε οριακό βαθμό τις διαφορές τους. Ενδεικτική είναι η μετάλλαξη των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων σε σοσιαλφιλελεύθερα.

Αν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί κυριαρχούν στο αυταρχικό κράτος, ενισχύονται και οι ιδεολογικοί μηχανισμοί και ως προς την ποσοτική λειτουργία τους και ως προς τη δύναμη της επιρροής του. Πολλαπλασιάζονται οι ιδιωτικοί και κρατικοί ιδεολογικοί μηχανισμοί, ενισχύεται η νομιμοποιητική ιδεολογική λειτουργία θεσμών, αν και περιστέλλονται, όπως το κοινοβούλιο, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, η Δικαιοσύνη. Η λειτουργία της ιδεολογίας αποποιείται τη μέχρι πριν από λίγα χρόνια προνομιακή μεγάλη αφήγηση του νεοφιλελευθερισμού και επιδίδεται στη διάχυση της κινδυνολογίας και του δέους, στον εθισμό του κοινού στις μειωμένες προσδοκίες μιας κοινωνίας με υψηλή ανεργία και χαμηλούς μισθούς…

Χαρακτηριστικό δείγμα της αυταρχικότητας του αστικού κράτους εν γένει, παρά τη διακριτότητα των μορφών του, αποτελεί η διάταξη στα αστικά συντάγματα περί κατάστασης πολιορκίας που νομιμοποιεί λόγω «έκτακτης ανάγκης» την αναστολή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας αλλά και η θεσμική παγίωση πρακτικών έκτακτης ανάγκης, όπως η διακυβέρνηση με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, προεδρικά διατάγματα, υπουργικές αποφάσεις, νόμους-πλαίσια και πλήθος κανονιστικές κι όχι «ερμηνευτικές» εγκύκλιους, που σχεδόν ακυρώνουν την κοινοβουλευτική διαδικασία.

Για την δίωξη της Χρυσής Αυγής – Σχετική αυτονομία του νεοφασιστικού εξαμβλώματος

Στη σύγχρονη κρισιακή οικονομική και πολιτική κατάσταση το κράτος έκτακτης ανάγκης ενισχύεται και «νομιμοποιείται» και απ' τη συνεχή άνοδο της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής. Με τη σειρά του το κράτος έκτακτης ανάγκης ενισχύει και «νομιμοποιεί» τη Χρυσή Αυγή σε μια αλληλοτροφοδότηση φαύλου κύκλου με επικίνδυνες παρενέργειες για την αστική δημοκρατία, σε περίπτωση που το νεοφασιστικό μόρφωμα εκφεύγει απ' τα εσκαμμένα της σύγχρονης αστικής δημοκρατίας, όπως συνέβη στα καθ' ημάς. Σε συνθήκες κρίσης ο ακροδεξιός ριζοσπαστισμός αναδύεται αυθόρμητα αλλά και καθοδηγούμενος από τμήμα του μονοπωλιακού κεφαλαίου αλλά και συντηρητικές δυνάμεις του πολιτικού συστήματος, ιδίως όταν ασκούν τη διακυβέρνηση της χώρας. Συγκεκριμένα, επειδή η κρίση αποτυπώνεται και σαν κρίση αντιπροσώπευσης του μεταπολιτευτικού δικομματισμού ευρύτερα στρώματα αποστασιοποιούνται απ' τη δεξιά, κεντροδεξιά, κεντροαριστερή ή και απολίτικη επιρροή και τείνουν ευήκοον ους στον δεξιό ή και τον αριστερό ριζοσπαστισμό. Το πιο επιθετικό τμήμα του αυθόρμητου ριζοσπαστισμού (χρόνια άνεργοι, ακραία φτωχοί, κατεστραμμένοι μαγαζάτορες) δεν έλκεται απ' τη συμβατικότητα της πρότασης του ηγεμονεύοντος στην Αριστερά ΣΥΡΙΖΑ και ακολουθεί το ακροδεξιό ριζοσπαστικό κήρυγμα της Χρυσής Αυγής, επηρεαζόμενο και από παραδοσιακές ακροδεξιές καταβολές στον πολιτικό χώρο και χρόνιες κοινωνικές προκαταλήψεις. Παράλληλα όμως με τον αυθόρμητο χαρακτήρα πρόσδεσης αυτών των τμημάτων στο άρμα της Χρυσής Αυγής την κίνηση προς αυτήν ωθούν εμπρόθετα τμήματα του οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου, για να αποτρέψουν ή να αμβλύνουν την αριστερή, προπάντων δε, ριζοσπαστική μετατόπιση αυτών των μαζών προς την Αριστερά, να αξιοποιήσουν τη φασιστική δεξιά στην αιχμή του δόρατος κατά του εργατικού λαϊκού κινήματος, της Αριστεράς και των μεταναστών. Την οικονομική και πολιτική συνδρομή της ολιγαρχίας η Χρυσή Αυγή την ανταποδίδει γενναιόδωρα. Τρομοκρατία, δολοφονικές επιθέσεις, πογκρόμ κατά μεταναστών και αριστερών, γραφείο ευρέσεως εργασίας έναντι πενιχρής αμοιβής, τρομοκράτηση του ταξικού συνδικαλισμού. Αλλά «εκλογικεύει» και την κυβερνητική αντιμεταναστευτική πολιτική ενδεδυμένη με την κοινωνική «αγανάκτηση» κατά των μεταναστών, ενώ τροφοδοτεί και το ιδεολόγημα των δύο άκρων, που ευνοεί την ορθολογική «μεσότητα» των συστημικών κομμάτων. Επομένως το σύγχρονο κράτος έκτακτης ανάγκης συγκροτείται με την αποστέωση των αστικών αντιπροσωπευτικών θεσμών και «νομιμοποιείται» και απ' την ανάδυση ενός νεωτερικού φασισμού. Παρά τον ταξικό χαρακτήρα του το νεοφασιστικό εξάμβλωμα έχει σχετική αυτονομία απ' το σύστημα. Με την υπέρμετρη ανάπτυξη και την ανεξέλεγκτη δράση του μπορεί να αποβεί επικίνδυνο για την κυρίαρχη πολιτική. Εξού και η επιλογή της δικαστικής δίωξης της ηγεσίας του.

Κράτος έκτακτης ανάγκης – Κανονικότητα όχι εξαίρεση

Ποια πρέπει να είναι η στάση του κοινωνικοπολιτικού κινήματος απέναντι στη φασίζουσα δόμηση και λειτουργία του σύγχρονου αστικού κράτους και της αυτόνομης νεοφασιστικής απόφυσης;

Πρώτο: Το κράτος έκτακτης ανάγκης αποδεικνύεται μάλλον κανονικότητα παρά εξαίρεση. Εκμεταλλεύεται τη μέση υποανάπτυξη της ταξικής πάλης και τη συμπιέζει στα όρια ιστορικής ήττας, παθητικοποίησης και «μειωμένων προσδοκιών». Το υπαρκτό υποκείμενο-πρωτοπορία (κόμμα, μέτωπο, ταξική πτέρυγα) πρέπει να προωθήσει σθεναρά αλλά και με πειθώ την αντικαπιταλιστική εναλλακτική πρόταση. Ο «εκβιασμός» απ' το κράτος δημοκρατικών κατακτήσεων έχει βαρύνουσα σημασία, λόγω της υπέρτερης ψυχικής και ηθικής αξίας των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών και δικαιωμάτων αλλά και επειδή δεν συνιστούν απλώς αξίες-σκοποί αλλά και αξίες-μέσα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων κάθε τομέα.

Δεύτερον: Η αντιμετώπιση της φασίζουσας τάσης του ολοκληρωτικού κοινοβουλευτισμού και της νεοφασιστικής απόφυσης πρέπει να είναι η αιχμή της αντικαπιταλιστικής δημοκρατικής πάλης. Γιατί αντίστοιχα η ολοκληρωτική αιχμή είναι το βασικό όπλο με το οποίο η άρχουσα τάξη επιχειρεί να καταφέρει συντριπτικό πλήγμα στο συσχετισμό εις βάρος της εργατικής τάξης. Γι' αυτό ακριβώς η πάλη κατά της φασίζουσας ολοκληρωτικής τάσης και του νεοφασισμού δεν πρέπει να απολυτοποιείται και να απομονώνεται, όπως συμβαίνει με ορισμένες πτέρυγες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Γιατί το αντιφασιστικό δημοκρατικό ζήτημα, όπως και το εθνικό, είναι συνυφασμένο με τη φύση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Βεβαίως το δημοκρατικό αντιφασιστικό ζήτημα αποτελεί και αυτόνομο πεδίο πάλης αλλά εντάσσεται και στο ευρύτερο αντικαπιταλιστικό πεδίο σαν όρος επίλυσης των άλλων κόμβων του και αποδέκτης κατακτήσεων σε άλλα πεδία της αντικαπιταλιστικής πάλης. Με την ίδια λογική πρέπει να υποστηρίζουμε τον ποινικό κολασμό των εγκληματικών ενεργειών μελών και στελεχών της Χρυσής Αυγής, ώστε να ανασχεθεί η τρομοκρατική δραστηριότητά της. Ωστόσο η διαφαινόμενη διά της δικαστικής οδού θέση εκτός νόμου της Χρυσής Αυγής με την ανακήρυξή της σε εγκληματική οργάνωση παρά τον συνεπή αντιφασισμό μας δεν πρέπει να μας βρίσκει συναινετικούς. Πρώτο, γιατί ο φασισμός δεν θα ηττηθεί στο πεδίο της δικαστικής καταστολής αλλά στο πεδίο των ιδεών και των πολιτικών, δεύτερο και κυριότερο, διότι αν η Χρυσή Αυγή χαρακτηριστεί, σύμφωνα με την εισαγγελική πρόταση, εγκληματική οργάνωση και τεθεί εκτός νόμου τότε κανείς δεν μπορεί να εξασφαλίσει ότι η ίδια διαδικασία και λογική δεν θα χρησιμοποιηθεί στο μέλλον εις βάρος και κομμάτων της Αριστεράς, όπως μπορεί να υποθέσει κανείς από την πρόταση του Ισίδωρου Ντογιάκου.

Τρίτο: Μπορεί μια αριστερή κυβέρνηση να ευδοκιμήσει στα πλαίσια των αυταρχικών δομών

του κράτους του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και των ακόμη αυταρχικότερων δομών που οικοδομούνται απ’ το 2010; Οι όροι του προβλήματος ολοκληρώνονται: Αν διαχωρίσουμε την κυβερνητική εξουσία απ’ την κρατική εξουσία, αν λάβουμε υπ’ όψιν ότι στην περίπτωση «ατυχήματος» αριστερής διακυβέρνησης η εξουσία μετατοπίζεται στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του βαθέος κράτους και, τέλος, αν υπολογίσουμε το τεράστιο και πανίσχυρο δίκτυο εξουσίας που περιβάλλει και ενδυναμώνει το σύγχρονο αστικό κράτος, κόμματα, συνδικαλιστικά, γραφειοκρατία και συντηρητικά συνδικάτα, ενώσεις επιχειρηματιών, ΜΜΕ, Εκκλησία, ημικρατικές και ανεξάρτητες κρατικές αρχές, παγκοσμιοποίηση, ιμπεριαλιστική επέμβαση έξωθεν και έσωθεν (μηχανισμοί επιτήρησης). Αυτή είναι η ευρεία διάταξη οχυρών, που περιβάλλουν και ενισχύουν το κράτος (Γκράμσι). Με δεδομένο αυτό το αυταρχικότατο και πανίσχυρο πλαίσιο, η αντίληψη, εκφραζόμενη και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ότι μόνο η κατάληψη της κυβερνητικής εξουσίας μπορεί να βάλει φραγμό στο μηχανισμό καταστροφής ηχεί ανεδαφική…

Πηγή: ΠΡΙΝ